

วรรณยุกต์ในระดับข้อความ

จากการวิเคราะห์วรรณยุกต์ของภาษาไทยถิ่นราชบุรีที่ปรากฏในระดับคำ ผู้วิจัยพบว่า การใช้รายทศรคำ ยังไม่สามารถแสดงถึงลักษณะภาษาไทยถิ่นราชบุรีได้เพียงพอ ทั้งนี้จากการฟัง เปรียบเทียบระหว่างภาษาที่ผู้ออกภาษาใช้ในการตอบรายการคำ กับภาษาที่ผู้ออกภาษาใช้ในการสนทนากับผู้วิจัย หรือกับชาวบ้านด้วยกัน ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบวรรณยุกต์ที่ปรากฏในระดับข้อความโดยใช้วิธีการชักชวนผู้ออกภาษาให้สนทนา เพื่อนำผลที่ได้ไปเปรียบเทียบกับผลที่ได้จากการทดสอบวรรณยุกต์ในระดับคำ ในการวิเคราะห์ข้อมูลของวรรณยุกต์ในระดับข้อความนั้น ผู้วิจัยพิจารณาเฉพาะการแปร ของสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์จากที่ปรากฏในระดับคำเท่านั้น โดยไม่ได้พิจารณาถึงสัทบริบทที่วรรณยุกต์นั้น ๆ ปรากฏอยู่ ซึ่งได้แก่ วรรณยุกต์ของคำที่นำข้างหน้าและข้างหลัง การลงเสียงหนักเบา จังหวะ และทางของเสียง เป็นต้น ดังได้กล่าวถึงแล้วในข้อตกลงเบื้องต้น

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นราชบุรี ที่ปรากฏในระดับข้อความของผู้ออกภาษาทั้ง ๓๘ คน จากจุดเก็บข้อมูล ๔ จุด แสดงให้เห็นว่าสัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้งที่เหมือนกับที่ปรากฏในระดับคำ และที่แปร เปลี่ยนไปจากที่ปรากฏในระดับคำ

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ทั้ง ๕ หน่วยเสียง ของภาษาไทยถิ่นราชบุรี เมื่อปรากฏในระดับข้อความจะมีสัญลักษณ์ของวรรณยุกต์ ดังต่อไปนี้

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๑

๑. เสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในระดับข้อความ

ในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๓๘ คน ๑.๑ ในระดับข้อความส่วนใหญ่แล้วเป็นเสียง

วรรณยุกต์ ๓๓ ซึ่งปรากฏในอัตราสูงมาก คือ ปรากฏในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๓๓ คน ได้แก่ ผู้ออกภาษาคคนที่ ๑ก, ๑ข, ๑ค, ๑ง, ๔ก, ๔ข, ๔ค, ๔ง, ๕.๑ก, ๕.๑ข, ๕.๒ก, ๕.๒ข, ๕.๓ก, ๕.๓ข, ๕.๔ก, ๕.๔ข, ๕.๕ก, ๕.๕ข, ๕.๖ก, ๕.๖ข, ๕.๗ก, ๕.๗ข, ๕.๘ก, ๕.๘ข, ๕.๙ก, ๕.๙ข, ๖ก, ๖ข, ๖ค, ๗ก, ๗ข, ๗ค, ๗ง, ๘ก, ๘ข, ๘ค และ ๘ง ส่วนเสียงวรรณยุกต์อื่น ๆ ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์ ๓๔ เสียงวรรณยุกต์ ๓๕๓ เสียงวรรณยุกต์ ๓๖ เสียงวรรณยุกต์เหล่านี้ต่างมีจุดเริ่มต้นของเสียงวรรณยุกต์เริ่มจาก ระดับกลาง คือ ระดับ ๓ เช่นกัน มีเสียงวรรณยุกต์ ๕๖ เสียงเสียงเดียวกับจุดเริ่มต้นจากระดับกลางค่อนข้างต่ำ แต่ก็เป็เพียงเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๑ คน คือ ผู้ออกภาษาคคนที่ ๕ค เท่านั้น

๒. เปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.๑ ที่ปรากฏในระดับต่ำและในระดับข้อความ

เมื่อเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.๑ ที่ปรากฏในระดับคำกับในระดับข้อความแล้ว พบว่าในบางจุดเก็บข้อมูล ว.๑ ที่ปรากฏในระดับข้อความยังคงรักษาสัทลักษณะไว้เหมือนกับที่ปรากฏในระดับคำ บางจุดเก็บข้อมูล ว.๑ มีสัทลักษณะแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย และบางจุดเก็บข้อมูล ว.๑ มีสัทลักษณะแปรเปลี่ยนไปมากจากที่ปรากฏในระดับคำ

ก. สัทลักษณะของ ว.๑ ที่ไม่แปรเปลี่ยน

เสียงวรรณยุกต์ ๓๓ ซึ่งปรากฏใน ว.๑ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาในจุดที่ ๑, ๔, ๕.๑, ๕.๒, ๕.๓, ๕.๔, ๕.๖, ๕.๗, ๕.๘ และจุดที่ ๖ เป็นเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏทั้งในระดับคำ และในระดับข้อความ

ตัวอย่าง	ผู้ออกภาษาคคนที่ ๕.๙ค	"ก็ไม่ได้ทำอะไร"
		[ ๕๕๖ ๕๕๖ ๕๕๖ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ]
	ผู้ออกภาษาคคนที่ ๕ข	"ถ้าคงเรียนอยู่คนเดียว"
		[ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๖๑ ๓๓ ๖๑ ]

ข. สัทลักษณะของ ว.๑ ที่มีการแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย

ว.๑ ที่ปรากฏในระบบเสียงของผู้ออกภาษาในจุดที่ ๓, ๕.๒ และจุดที่ ๗ มีการแปรเปลี่ยนของสัทลักษณะปรากฏขึ้นเล็กน้อยระหว่าง ว.๑ ที่ปรากฏในระดับคำและในระดับข้อความ ดังนี้

จุดที่ ๓ : ว.๑ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๓

ผู้ออกภาษา :            ๓ก                    ๓ข                    ๓ค                    ๓ง  
 ระดับคำ                    ๓๔, ๓๓                ๓๔๓, ๓๔              ๓๓๓, ๓๒๖            ๓๓๓, ๓๒๖  
 ระดับข้อความ                ๓๔                    ๓๔๖, ๓๔              ๓๔, ๓๒๖              ๓๔, ๓๒๖  
 ตัวอย่าง            ผู้ออกภาษากคนที่ ๓ก            "ขอ เล็ก ทำ นา ก็ ไป"

[ ๓๔ ๔๕๖ ๓๔ ๓๔ ๔๕๖ ๓๔ ]

ผู้ออกภาษากคนที่ ๓ข            "สาม คน แล้ว ก็ ดู คน"

[ ๒๖๔ ๓๒ ๓๔ ๔๕๖ ๓๔ ๓๔ ]

จุดที่ ๔.๔ : ว.๑ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๔.๔

ผู้ออกภาษา                ๔.๔ก                    ๔.๔ข  
 ระดับคำ                    ๓๔                    ๓๓๓, ๓๔๓  
 ระดับข้อความ                ๓๔๓                    ๓๔๓  
 ตัวอย่าง            ผู้ออกภาษากคนที่ ๔.๔ก            "ไม่ ได้ ไป ทำ แทน เขา"

[ ๔๔ ๔๔ ๓๔๓ ๓๔๓ ๒๖ ๓๔๓ ]

ผู้ออกภาษาขคนที่ ๔.๔ข            "เกี่ยว เอา มา กิน"

[ ๒๖ ๓๔๓ ๓๔๖ ๓๔๓ ]

จุดที่ ๕ : ว.๑ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๕

ผู้ออกภาษา :                    ๕ก                    ๕ข                    ๕ค                    ๕ง  
 ระดับคำ  
 - พยางค์เป็นกลุ่มที่ ๑            ๓๔๓                    ๓๔๓, ๓๓              ๓๓                    ๒๔  
 - พยางค์เป็นกลุ่มที่ ๒            ๓๔๓                                    ๓๓                    ๓๓                    ๓๓  
 ระดับข้อความ                    ๓๔๓, ๓๓              ๓๔๓, ๓๓              ๓๔๖, ๓๓              ๓๔๓, ๓๓

ตัวอย่าง            ผู้ออกภาษากคนที่ ๕ก            "วาง มัน กิน ตอน ออก ถึง จะ กิน"

[ ๔๕๖ ๓๓ ๓๔๓ ๓๓ ๒๖ ๒๖ ๒๖ ๓๔๓ ]

ผู้ออกภาษาขคนที่ ๕ข            "เก็บ เป็น ราย จ่าย"

[ ๑๑ ๓๓ ๓๓ ๓๔๓ ]

ก. สัทลักษณะของ ว.๑ ที่มีการแปร เปลี่ยนไปมาก

ว.๑ ที่ปรากฏในระบบเสียงของผู้ออกภาษาในจุดที่ ๘ มีการแปร เปลี่ยนของสัทลักษณะ ปรากฏขึ้นมากระหว่าง ว.๑ ที่ปรากฏในระคับคำ และในระคับข้อความ กล่าวคือ มีเสียง วรรณยุกต์ ๒๒ ปรากฏขึ้นใน ว.๑ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทุกคน

จุดที่ ๘ : ว.๑ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๘ คน ของจุดที่ ๘

ผู้ออกภาษา	ก	ข	ค	ง
ระคับคำ				
- พยางค์เป็นกลุ่มที่ ๑	๓๓	๓๓	๓๘, ๓๘	๓๓
- พยางค์เป็นกลุ่มที่ ๒	๓๓	๓๓	๓๒, ๓๓	๓๓
ระคับข้อความ				
- พยางค์เป็นกลุ่มที่ ๑	๓๓ ๓๘ ๒๒ ๓๓ ๓๘ ๓๒ ๓๘ ๓๓ ๓๘ ๒๒			
- พยางค์เป็นกลุ่มที่ ๒	๓๓ ๓๘ ๒๒ ๓๓ ๓๘ ๒๒ ๒๒, ๓๓ ๓๓ ๓๘ ๒๒			
ตัวอย่าง ผู้ออกภาษากคนที่ ๘	"เทียบ กนน้อง พอเสียไปหลายปี"			
	[ ๓๘ ๓๓ ๒๒ ๑๑ ๓๓ ๓๒ ๓๘ ๓๘ ๘๑ ๓๘ ]			
ผู้ออกภาษากคนที่ ๘	"ก็ไปหาหมอนึกยา เป็นแก้ม"			
	[ ๕๕ ๒๒ ๘๑ ๘๑ ๕๖ ๓๓ ๓๓ ๔๓ ๓๘ ]			

ข้อสังเกต

ว.๑ เมื่อ ปรากฏในระคับข้อความ ลักษณะการแยกเสียงใน ว.๑ ปรากฏเฉพาะในระบบ เสียงของผู้ออกภาษากคนที่ ๘ เท่านั้น ส่วนในระบบเสียงของผู้ออกภาษากคนที่ ๗ และ ๘ ลักษณะ การแยกเสียงไม่ปรากฏขึ้นอีก ในระบบเสียงของผู้ออกภาษากคนที่ ๗ นั้น อาจเป็นไปได้กรณีที่ ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตไว้แล้ว เมื่อปรากฏในระคับคำ ว่า การที่ ว.๑ เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๓๘ แปร อิศระกับเสียงวรรณยุกต์ ๓๓ ในพยางค์เป็นที่เสียงพยัญชนะต้นกลุ่มที่ ๑ และมีเฉพาะเสียง วรรณยุกต์ ๓๘ ปรากฏเฉพาะในพยางค์เป็นที่เสียงพยัญชนะต้นกลุ่มที่ ๒ อาจเป็นเพราะผู้ออกภาษา กคนที่ ๗ ไม่ได้ใช้เสียงวรรณยุกต์ ๓๘ ในพยางค์เป็นที่เสียงพยัญชนะต้นกลุ่มที่ ๒ โดยบังเอิญ เท่านั้น เมื่อปรากฏในระคับข้อความ จึงพบว่ามีการใช้เสียงวรรณยุกต์ ๓๘ ปรากฏในพยางค์เป็น





จุดที่ ๔ : ว.๒ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๔

ผู้ <sup>๑</sup> ออกภาษา	๔ก	๔ข	๔ค	๔ง
ระ <sup>๒</sup> กับคำ				
- พยางค์ <sup>๓</sup> เป็น, พยางค์ <sup>๔</sup> ท้ายสระ <sup>๕</sup> เสียงยาว	๒๑	๒๖	๒๑, ๒๖	๒๑
- พยางค์ <sup>๖</sup> ท้ายสระ <sup>๗</sup> เสียงสั้น	๑๑	๒๑, ๑๑	๑๑	๒๑, ๑๑
ระ <sup>๘</sup> กับข้อ <sup>๙</sup> ความ				
- พยางค์ <sup>๑๐</sup> เป็น, พยางค์ <sup>๑๑</sup> ท้ายสระ <sup>๑๒</sup> เสียงยาว	๒๒	๒๒	๒๒	๒๒
- พยางค์ <sup>๑๓</sup> ท้ายสระ <sup>๑๔</sup> เสียงสั้น	๒๒	๒๒	๒๒	๒๒
ตัวอย่าง ผู้ <sup>๑๕</sup> ออกภาษาคณะที่ ๔ข	"ทำ <sup>๑๖</sup> นัก <sup>๑๗</sup> ชาย <sup>๑๘</sup> ค <sup>๑๙</sup> ด <sup>๒๐</sup> ด <sup>๒๑</sup> "			
	[ ๓๓ ๒๒ ๑๑ ๒๒ ๒๒ ]			
ผู้ <sup>๒๒</sup> ออกภาษาคณะที่ ๔ง	"มี <sup>๒๓</sup> แ <sup>๒๔</sup> ม <sup>๒๕</sup> บ <sup>๒๖</sup> ด <sup>๒๗</sup> ช <sup>๒๘</sup> ด <sup>๒๙</sup> เ <sup>๓๐</sup> ง <sup>๓๑</sup> "			
	[ ๓๓ ๒๒ ๒๒ ๒๒ ๓๓ ]			

จุดที่ ๖ : ว.๒ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๓ คน ของจุดที่ ๖

ผู้ <sup>๑</sup> ออกภาษา	๖ก	๖ข	๖ค
ระ <sup>๒</sup> กับคำ			
- พยางค์ <sup>๓</sup> เป็น, พยางค์ <sup>๔</sup> ท้ายสระ <sup>๕</sup> เสียงยาว	๒๒, ๓๒	๒๑	๒๑
- พยางค์ <sup>๖</sup> ท้ายสระ <sup>๗</sup> เสียงสั้น	๒๑, ๒๒	๑๑	๑๑
ระ <sup>๘</sup> กับข้อ <sup>๙</sup> ความ			
- พยางค์ <sup>๑๐</sup> เป็น, พยางค์ <sup>๑๑</sup> ท้ายสระ <sup>๑๒</sup> เสียงยาว	๒๒	๒๒	๒๒
- พยางค์ <sup>๑๓</sup> ท้ายสระ <sup>๑๔</sup> เสียงสั้น	๑๑	๑๑	๑๑
ตัวอย่าง ผู้ <sup>๑๕</sup> ออกภาษาคณะที่ ๖ก	"ป <sup>๑๖</sup> ด <sup>๑๗</sup> ก <sup>๑๘</sup> เ <sup>๑๙</sup> เ <sup>๒๐</sup> น <sup>๒๑</sup> ท <sup>๒๒</sup> ก <sup>๒๓</sup> บ <sup>๒๔</sup> เ <sup>๒๕</sup> เ <sup>๒๖</sup> น <sup>๒๗</sup> เจ <sup>๒๘</sup> ็ <sup>๒๙</sup> ก <sup>๓๐</sup> "		
	[ ๒๒ ๓๓ ๑๑ ๑๑ ๓๓ ๑๑ ]		
ผู้ <sup>๓๑</sup> ออกภาษาคณะที่ ๖ค	"จ <sup>๓๒</sup> ว <sup>๓๓</sup> ก <sup>๓๔</sup> ค <sup>๓๕</sup> ด <sup>๓๖</sup> ก <sup>๓๗</sup> ร <sup>๓๘</sup> ด <sup>๓๙</sup> บ <sup>๔๐</sup> า <sup>๔๑</sup> ล <sup>๔๒</sup> ง <sup>๔๓</sup> "		
	[ ๒๒ ๑๑ ๒๒ ๕๕ ๓๓ ๒๒ ]		

จุดที่ ๗ : ว.๒ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๗

ผู้บอกภาษา	๗ก	๗ข	๗ค	๗ง
ระดับคำ				
- พยางค์เป็น, พยางค์ท้ายสระเสียงยาว	๒๑, ๒๖	๒๑	๒๑	๒๒
- พยางค์ท้ายสระเสียงสั้น	๒๖	๒๖, ๑๑	๒๖	๒๒
ระดับข้อความ				
- พยางค์เป็น, พยางค์ท้ายสระเสียงยาว	๒๖	๒๖	๒๖	๒๖
- พยางค์ท้ายสระเสียงสั้น	๑๑	๑๑	๑๑	๑๑
ตัวอย่าง ผู้บอกภาษากคนที่ ๗ก	"มี <u>ลำ</u> กระโคง เขาม <u>า</u> ใน <u>ข</u> น <u>ัก</u> "			

[ ๓๓ ๓๓ ๒๒ ๓๔๓ ๕๕๑ ๓๓ ๓๓ ๑๑ ๒๒ ]

"หมอมาทรวจ ไม่ให้กินเนคจัก"

[ ๔๖ ๓๓ ๒๒ ๕๕ ๕๕ ๓๔๓ ๑๑ ๑๑ ]

ก. สัทลักษณะของ ว.๒ ที่มีการแปรเปลี่ยนไปมาก

ว.๒ ที่ปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษาในจุดที่ ๕ มีการแปรเปลี่ยนของสัทลักษณะปรากฏขึ้นมากระหว่าง ว.๒ ที่ปรากฏในระดับคำ และในระดับข้อความ กล่าวคือ ระดับเสียงของวรรณยุกต์ที่ปรากฏในพยางค์เป็น และพยางค์ท้ายสระเสียงยาวสูงขึ้น เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๒๖ และ ๔๓

จุดที่ ๘ : ว.๒ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๔ คน ในจุดที่ ๘

ผู้บอกภาษา	๘ก	๘ข	๘ค	๘ง
ระดับคำ				
- พยางค์เป็น, พยางค์ท้ายสระเสียงยาว	๓๒	๒๒	๒๖	๒๖
- พยางค์ท้ายสระเสียงสั้น	๓๒	๑๑	๑๑	๑๑
ระดับข้อความ				
- พยางค์เป็น, พยางค์ท้ายสระเสียงยาว	๒๖, ๔๓	๒๖, ๒๖	๒๖, ๔๓	๒๖, ๔๓
- พยางค์ท้ายสระเสียงสั้น	๒๖	๒๒	๒๖	๒๒
ตัวอย่าง ผู้บอกภาษากคนที่ ๘ก	"ก <u>น</u> น <u>ั</u> ง <u>ก</u> ำ ก <u>น</u> น <u>ั</u> ง <u>ช</u> า <u>ว</u> "			

[ ๓๓ ๔๖ ๓๓ ๓๓ ๒๖ ๔๖ ]

ผู้บอกภาษากคนที่ ๘ง "นี่เป็นแกลม ไค่แกบรคหำวยงใกเยว"

[ ๕๕๖ ๓๓ ๔๓ ๓๔ ๓๓ ๔๓ ๒๒ ๔๑ ๔๓ ๓๓ ]



## หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๓

### ๑. เสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในระดับข้อความ

ว.๓ ซึ่งปรากฏทั้งในพยางค์เป็น และพยางค์ตายสระเสียงยาวนั้น เมื่อปรากฏในระดับข้อความเสียงวรรณยุกต์ทุกเสียงจะเอนลงมาคล้ายเสียงกักที่เส้นเสียง เสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในระดับข้อความ ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นเสียงวรรณยุกต์ ๕๓ ซึ่งปรากฏทั้งในพยางค์เป็น และพยางค์ตายสระเสียงยาว ในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๑๗ คน ได้แก่ ผู้บอกภาษาคคนที่ ๔.๒ก, ๔.๒ข, ๔.๓ก, ๔.๓ข, ๔.๔ก, ๔.๔ข, ๒ก, ๒ข, ๒ค, ๓ก, ๓ข, ๓ค, ๔ก, ๔ข, ๔ค และ ๕ก เสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในอัครารองลงมา คือ เสียงวรรณยุกต์ ๓๔ ซึ่งปรากฏในพยางค์เป็นและพยางค์ตายในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๑๕ คน ได้แก่ ผู้บอกภาษาคคนที่ ๑ก, ๑ข, ๑ค, ๑ง, ๔.๑ก, ๔.๑ข, ๔.๔ก, ๔.๔ข, ๔.๒ก, ๔.๒ข, ๔.๓ก, ๔.๓ข, ๒ก, ๒ข, และ ๒ค เสียงวรรณยุกต์อื่น ๆ ที่ปรากฏได้แก่ เสียงวรรณยุกต์ ๕๕ โดยปรากฏในพยางค์เป็น และพยางค์ตายสระเสียงยาวในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๑๔ คน ได้แก่ ผู้บอกภาษาคคนที่ ๔ก, ๔ข, ๔ค, ๔ง, ๔.๔ก, ๔.๔ข, ๓ก, ๓ข, ๓ค, ๓ง, และปรากฏเฉพาะในพยางค์เป็นในระบบเสียงของผู้บอกภาษาคคนที่ ๔ก, ๔ข, ๔ค และ ๕ก เสียงวรรณยุกต์ ๔๕๖ ซึ่งปรากฏในพยางค์เป็น และพยางค์ตายสระเสียงยาวในระบบเสียงของผู้บอกภาษาคคนที่ ๓ก, ๓ข, ๓ค, ๓ง, ๓ค, ๓ข, ๓ค และ ๓ง เสียงวรรณยุกต์ ๓๑ ซึ่งปรากฏเฉพาะในพยางค์เป็นของผู้บอกภาษาในจุดที่ ๔ เท่านั้น

### ๒. เปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.๓ ที่ปรากฏในระดับคำ และในระดับข้อความ

เมื่อเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.๓ ที่ปรากฏในระดับคำ กับในระดับข้อความแล้ว พบว่า ในบางจุดเก็บข้อมูล ว.๓ ที่ปรากฏในระดับข้อความที่ยังคงรักษาสัทลักษณะไว้ เหมือนกับที่ปรากฏในระดับคำ บางจุดเก็บข้อมูล ว.๓ มีสัทลักษณะแปร เปลี่ยนไปเล็กน้อย และบางจุดเก็บข้อมูล ว.๓ มีสัทลักษณะแปร เปลี่ยนไปมากจากที่ปรากฏในระดับคำ

#### ก. สัทลักษณะของ ว.๓ ที่ไม่แปร เปลี่ยน

เสียงวรรณยุกต์กลาง ๔๕๖ ซึ่งปรากฏทั้งในพยางค์เป็นและพยางค์ตายสระเสียงยาว ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาในจุดที่ ๔.๒, ๔.๓ และ ๔.๔ เป็นเสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏทั้งในระดับคำ และในระดับข้อความ เอนเดียวกันกับเสียงวรรณยุกต์ ๓๔๖ ซึ่งปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษาในจุดที่ ๑, ๔.๑, ๔.๔, ๔.๕ และ ๔.๕

ตัวอย่าง ผู้บอกภาษาคนที่ ๔.๕ก "อยู่บนเตียงสูง"  
[ ๒๒ ๔๕๖ ๓๕ ๔๕๒ ]

ผู้บอกภาษาคนที่ ๔.๖ข "ไม่ใ้ใ้ไม่ใหม่"  
[ ๓๔๑ ๓๔๑ ๓๓ ๒๑๔ ]

ข. สัทลักษณะของ ว.๓ ที่มีการแปร เปลี่ยนไปเล็กน้อย

ว.๓ ที่ปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษาในจุดที่ ๓ และ ๖ มีการแปร เปลี่ยนของ สัทลักษณะปรากฏเล็กน้อยระหว่าง ว.๓ ที่ปรากฏในระดับคำ และในระดับข้อความ ดังนี้

จุดที่ ๓ : ว.๓ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๓

ผู้บอกภาษา	๓ก	๓ข	๓ค	๓ง
ระดับคำ				
- พยางค์เป็น	๔๔๑?	๔๔๑?, ๔๔๑?	๔๔๑?	๔๔๑?
- พยางค์ท้ายสระเสียงยาว	๔๔๑	๔๔๑ ๔๔๑	๔๔๑	๔๔๑
ระดับข้อความ				
- พยางค์เป็น	๔๔๑	๔๔๑	๔๔๑	๔๔๑
- พยางค์ท้ายสระเสียงยาว	๔๔๑	๔๔๑	๔๔๑	๔๔๑

ตัวอย่าง ผู้บอกภาษาคนที่ ๓ก "ก็อยู่ข้างกันเขาทำ"  
[ ๔๔๑ ๔๔๑ ๔๔๑ ๓๔ ๒๒๔ ๓๔ ]

ผู้บอกภาษาคนที่ ๓ข "ก็เห็นมันหายยากไม่เห็นैया"  
[ ๔๔๑ ๔๔๑ ๓๕ ๒๒๔ ๔๔๑ ๔๔๑ ๔๑ ]

จุดที่ ๖ : ว.๓ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๓ คน ของจุดที่ ๖

ผู้บอกภาษา	๖ก	๖ข	๖ค
ระดับคำ			
- พยางค์เป็น	๔๕๒ ?	๓๔๑ ?	๓๔๑ ?
- พยางค์ท้ายสระเสียงยาว	๔๕๒	๓๔๑	๓๔๑
ระดับข้อความ			
- พยางค์เป็น	๓๔๑, ๔๕๒	๓๔๑, ๔๕๒	๓๔๑, ๔๕๒
- พยางค์ท้ายสระเสียงยาว	๓๔๑, ๔๕๒	๓๔๑, ๔๕๒	๓๔๑, ๔๕๒

ตัวอย่าง ผู้บอกภาษากนที่ ๒ก "ปลูกอ้อยปลูกเห็ดหมก"  
 [ ๒๒ ๕๕๒ ๕๕๒ ๕๕๓ ๒๒ ๓๓ ๑๑ ]  
 "ทำอ้อย"  
 [ ๓๓ ๓๕๑ ]

ผู้บอกภาษากนที่ ๒ค "รถเจ้าเข้ามาส่ง"  
 [ ๕๕ ๑๑๕ ๕๕๒ ๓๓ ๒๒ ]

ก. สัทลักษณะของ ว.๓ ที่มีการแปรเปลี่ยนไปมาก

ว.๓ ที่ปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษาในจุดที่ ๔, ๔.๘, ๗ และ ๘ มีการแปรเปลี่ยนของสัทลักษณะปรากฏขึ้นมากระหว่าง ว.๓ ที่ปรากฏในระคับคำ และในระคับข้อความ กล่าวคือ มีเสียงวรรณยุกต์ ๕ ปรากฏในระคับข้อความเป็นส่วนมาก โดยที่เสียงวรรณยุกต์อื่น ๆ ที่เคยปรากฏในระคับคำ จะไม่ปรากฏหรือปรากฏอย่างน้อยมากในรูปแปรอิสระในระคับข้อความ นอกจากนั้นเสียงวรรณยุกต์ ๓๓ ที่ปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษาใน จุดที่ ๘ เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่ามีการแปร เปลี่ยนของสัทลักษณะปรากฏขึ้นมากเช่นกัน

จุดที่ ๔ : ว.๓ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๔ คน ในจุดที่ ๔

ผู้บอกภาษา	๔ก	๔ข	๔ค	๔ง
ระคับคำ				
- พยางค์เป็น	๕๕๑, ๕๕ ๑	๓๕๑ ๑	๕๕๓ ๑	๕๕๑ ๑
- พยางค์สายสระเสียงยาว	๕๕๑, ๕๕	๓๕๑	๕๕๓	๕๕๒
ระคับข้อความ				
- พยางค์เป็น	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕
- พยางค์สายสระเสียงยาว	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕

ตัวอย่าง ผู้บอกภาษากนที่ ๔ก "ไม่ไถวาง จุกเอง"  
 [ ๕๕ ๕๕ ๕๕ ๒๒ ๓๓ ]

ผู้บอกภาษากนที่ ๔ค "ถ่านากอนญแยะ"  
 [ ๕๕ ๓๓ ๓๓ ๕๕ ๕๕ ]

จุดที่ ๔.๔ : ว.๓ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๒ คน ในจุดที่ ๔.๔

ผู้ออกภาษา ๔.๖ก ๔.๖ข

ระคับคำ

- พยางค์เป็น ๔๔๑ ? ๔๕๑ ?

- พยางค์ท้ายสระเสียงยาว ๔๔๑ ๔๕๑

ระคับชอความ

- พยางค์เป็น ๕๕ ๕๕

- พยางค์ท้ายสระเสียงยาว ๕๕ ๕๕

ตัวอย่าง ผู้ออกภาษาคนที่ ๔.๔ก "ฉันไม่ไป"

[ ๔๖๓ ๕๕ ๕๕ ๓๔๓ ]

ผู้ออกภาษาคนที่ ๔.๔ข "ไม่ได้เติมอะไรมัน"

[ ๕๕ ๕๕ ๓๔๓ ๓๔๓ ๓๔๓ ๓๔๓ ]

จุดที่ ๕ : ว.๓ ในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๔ คน ในจุดที่ ๕

ผู้ออกภาษา ๕ก ๕ข ๕ค ๕ง

ระคับคำ

- พยางค์เป็น ๕๕๑ ? ๕๕๒ ? ๓๔๑ ? ๓๔๑ ?

- พยางค์ท้ายสระเสียงยาว ๕๕๑ ๕๕๒ ๓๔๑ ๓๔๑

ระคับชอความ

- พยางค์เป็น ๕๕,๕๕๒,๕๕๑ ๕๕,๕๕๒,๕๕๑ ๕๕,๕๕๒,๕๕๑ ๕๕,๕๕๒,๕๕๑

- พยางค์ท้ายสระเสียงยาว ๕๕,๕๕๒,๕๕๑ ๕๕,๕๕๒,๕๕๑ ๕๕,๕๕๒,๕๕๑ ๕๕,๕๕๒,๕๕๑

ตัวอย่าง ผู้ออกภาษาคนที่ ๕ข "เราก็กินข้าวกัน"

[ ๓๓ ๕๕ ๓๓ ๕๕ ๕๕๒ ]

ผู้ออกภาษาคนที่ ๕ง "จ้างเรา ก็ไม่ได้ทำอะไร"

[ ๕๕๑ ๓๓ ๕๕ ๕๕ ๕๕ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ]

จุดที่ ๔ : ว.๓ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๔ คน ในจุดที่ ๔

ผู้บอกภาษา	๔ก	๔ข	๔ค	๔ง
ระดับคำ				
- พยางค์เป็น	๕๕๖?	๓๕๖?	๕๕?	๕๕๖? ๕๕?
- พยางค์ตายสระเสียงยาว	๕๕๖	๓๕๖, ๕๕	๕๕๖	๕๕๖
ระดับข้อความ				
- พยางค์เป็น	๕๕, ๓๓, ๕๕๖	๕๕, ๓๓, ๕๕๖	๕๕, ๓๓, ๕๕๖	๕๕, ๓๓, ๕๕๖
- พยางค์ตายสระเสียงยาว	๕๕๖	๕๕๖	๕๕๖	๕๕๖
ตัวอย่าง ผู้บอกภาษาคคนที่ ๔ข	"หน้าแล้งไม่ทำ ทำหน้าฝน"			
	[ ๕๕๖ ๑๑๕ ๕๕ ๓๓ ๓๓ ๕๕ ๑๑ ]			
ผู้บอกภาษาคคนที่ ๕	"ฉันทว่าน่ากลัว เป็นที่เรือด"			
	[ ๓๖๕ ๕๕ ๕๕ ๓๓ ๓๕ ๓๓ ๕๕๖ ]			

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๔

๑. เสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในระดับข้อความ

ว.๔ ซึ่งมีเสียงวรรณยุกต์ปรากฏทั้งในพยางค์เป็น และพยางค์ตายสระเสียงสั้น เมื่อปรากฏในระดับข้อความแล้ว เสียงกักที่เสยเสียงในส่วนท้ายของพยางค์จะหายไป เสียงวรรณยุกต์ส่วนใหญ่ซึ่งปรากฏในพยางค์เป็น คือ เสียงวรรณยุกต์ ๓๕ และในพยางค์ตายสระเสียงสั้น คือ เสียงวรรณยุกต์ ๕๕ เสียงวรรณยุกต์ ๓๕๖ ปรากฏเฉพาะในระบบเสียงของผู้บอกภาษาคคนที่ ๔ก และ ๔ค ของจุดที่ ๔ และเสียงวรรณยุกต์ ๑๑๕ ปรากฏเฉพาะในระบบเสียงของผู้บอกภาษาของจุดที่ ๕ เท่านั้น

๒. เปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.๔ ที่ปรากฏในระดับคำและในระดับข้อความ

เมื่อเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.๔ ที่ปรากฏในระดับคำ กับในระดับข้อความแล้ว พบว่าเสียงวรรณยุกต์ ว.๔ ซึ่งปรากฏในพยางค์ตายสระเสียงสั้นในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทุกคน ยังคงรักษาสัทลักษณะไว้เหมือนกับที่ปรากฏในระดับคำ คือเป็นเสียงวรรณยุกต์ ๕๕ ส่วนเสียงวรรณยุกต์ของ ว.๔ ที่ปรากฏในพยางค์เป็น นั้นในระบบเสียงของผู้บอกภาษาเกือบทุกคนยังคงรักษาสัทลักษณะไว้เหมือนกับที่ปรากฏในระดับคำเช่นกัน ยกเว้น ในระบบเสียงของผู้บอกภาษาในจุดที่ ๔

และจุดที่ ๔ ว.๔ ที่ปรากฏในพยางค์เป็นมีสัทลักษณะแปร เปลี่ยนไปเล็กน้อยจากที่ปรากฏในระดับคำ

ก. สัทลักษณะของ ว.๔ ที่ไม่แปร เปลี่ยน

ว.๔ ที่ปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษาจุกที่ ๑, ๓, ๔.๔, ๔.๖, ๔.๓, ๔.๕, ๔.๖, ๔.๗, ๔.๘, ๔.๙, ๖ และ ๗ มีเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์เป็น เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๓๕ และมีเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๕๕ ปรากฏทั้งในระดับคำ และในระดับข้อความ

ตัวอย่าง ผู้บอกภาษาคนที่ ๒ก "สองร้อยยี่" <sup>๒</sup>

[ ๑๔ ๓๕ ๕๕ ]

ผู้บอกภาษาคนที่ ๔.๙ก "เลี้ยงลูก เลี้ยงหลาน" <sup>๒</sup>

[ ๓๕ ๓๕๑ ๓๕ ๒๑๔ ]

ข. สัทลักษณะของ ว.๔ ที่มีการแปร เปลี่ยนไปเล็กน้อย

ว.๔ ที่ปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษาในจุกที่ ๔ และจุดที่ ๔ มีการแปร เปลี่ยนของสัทลักษณะปรากฏขึ้นเล็กน้อยระหว่าง ว.๔ ที่ปรากฏในระดับคำ และในระดับข้อความ ดังนี้

จุดที่ ๔ : ว.๔ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๔ คน ในจุกที่ ๔

ผู้บอกภาษา	๔ก	๔ข	๔ค	๔ง
ระดับคำ				
- พยางค์เป็น	๓๕ ?	๓๕ ?	๓๕๖ ?	๓๕ ?
- พยางค์ท้ายสระเสียงสั้น	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕
ระดับข้อความ				
- พยางค์เป็น	๓๕, ๓๕๖	๓๕	๓๕, ๓๕๖	๓๕
- พยางค์ท้ายสระเสียงสั้น	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕

ตัวอย่าง ผู้บอกภาษาคนที่ ๔ก "ถักบัวไว้ ปล่อยให้แห้ง ๆ" <sup>๒</sup>

[ ๒๑๖ ๓๕ ๓๕ ๒๑๖ ๓๓ ๓๓ ๓๕๖ ๓๕๒ ]

ผู้บอกภาษาคนที่ ๔ค "น้ำก่อนนึ่งรวมเข้า" <sup>๒</sup>

[ ๓๕๒ ๒๑๖ ๓๕ ๓๓ ๕๕ ๕๕ ]

จุดที่ ๘ : ว.๕ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๔ คน ในจุดที่ ๘

ผู้บอกภาษา	๘ก	๘ข	๘ค	๘ง
ระดับคำ				
- พยางค์เป็น	๓๕ ?	๓๕ ?	๑๑๕ ?	๓๕ ?
- พยางค์สายสระเสียงสั้น	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕
ระดับข้อความ				
- พยางค์เป็น	๑๑๕, ๓๕	๑๑๕, ๓๕	๑๑๕, ๓๕	๑๑๕, ๓๕
- พยางค์สายสระเสียงสั้น	๕๕	๕๕	๕๕	๕๕
ตัวอย่าง ผู้บอกภาษาคคนที่ ๘ก	"ก็เสียงนาเทาทุกวันนี้"			
	[ ๕๖๒ ๑๑๕ ๓๓ ๕๕ ๕๕ ๓๓ ๓๕ ]			
ผู้บอกภาษาคคนที่ ๘ง	"เขานอนนั้นไว้ กลัวผี"			
	[ ๕๖ ๓๓ ๑๑๕ ๓๕ ๓๓ ๕๑ ]			

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๕

๑. เสียงวรรณยุกต์ที่ปรากฏในระดับข้อความ

ในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๘ คน นั้น ว.๕ ในระดับข้อความส่วนใหญ่แล้วเป็นเสียงวรรณยุกต์ ๒๑๕ ปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๑๒ คน ได้แก่ ผู้บอกภาษาคคนที่ ๑ก, ๑ข, ๑ค, ๑ง, ๕.๑ก, ๕.๑ข, ๕.๑ค, ๕.๑ง, ๕.๒ก, ๕.๒ข, ๕.๒ค และ ๕.๒ง เสียงวรรณยุกต์ ๑๕ ปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๑๑ คน ได้แก่ ผู้บอกภาษาคคนที่ ๕.๑ก, ๕.๑ข, ๕.๑ค, ๕.๑ง, ๕.๒ก, ๕.๒ข, ๕.๒ค, ๕.๒ง, ๖ก, ๖ข, และ ๖ค เสียงวรรณยุกต์อื่น ๆ ที่ปรากฏ ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์ ๕๖ ซึ่งปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๔ คน ได้แก่ ผู้บอกภาษาคคนที่ ๗ก, ๗ข, ๗ค, ๗ง, ๘ก, ๘ข, ๘ค และ ๘ง เสียงวรรณยุกต์ ๓๕ ซึ่งปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๔ คน ได้แก่ ผู้บอกภาษาคคนที่ ๗ก, ๗ข, ๗ค, ๗ง, ๘ก, ๘ข, ๘ค และ ๘ง เสียงวรรณยุกต์ ๒๑๕ ปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๓ เสียงวรรณยุกต์ ๑๑๕ ปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๔ เสียงวรรณยุกต์ ๒๑๕ ปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๔ คน ของจุดที่ ๕ เสียงวรรณยุกต์ ๑๑๕ ปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๓ คน ของจุดที่ ๖ เสียงวรรณยุกต์ ๕๒๓ ปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษาทั้ง ๒ คน ของจุดที่ ๕.๕

๒. เปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.๕ ที่ปรากฏในระดับคำและในระดับข้อความ

เมื่อเปรียบเทียบสัทลักษณะของ ว.๕ ที่ปรากฏในระดับคำกับในระดับข้อความแล้ว พบว่าในบางจุดเก็บข้อมูล ว.๕ ที่ปรากฏในระดับข้อความยังคงรักษารูปไว้ เหมือนกับที่ปรากฏในระดับคำ บางจุดเก็บข้อมูล ว.๕ มีสัทลักษณะแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย และบางจุดเก็บข้อมูล ว.๕ มีสัทลักษณะแปรเปลี่ยนไปมากจากที่ปรากฏในระดับคำ

ก. สัทลักษณะของ ว.๕ ที่ไม่แปรเปลี่ยน

เสียงวรรณยุกต์ ๒๑๔ ซึ่งปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษาในจุดที่ ๑, ๔.๒, ๔.๓ และ ๔.๔ เป็นเสียงวรรณยุกต์ที่ยังคงรักษารูปไว้ เหมือนกับที่ปรากฏในระดับคำ เช่นเดียวกับเสียงวรรณยุกต์ ๑๔ ซึ่งปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษาในจุดที่ ๔.๑, ๔.๔ และ ๔.๗

ตัวอย่าง ผู้บอกภาษาคคนที่ ๑ก "รับจ้างเขาผูกหัวเข็ง"

[ ๕๕ ๓๔๑ ๒๑๔ ๒๑ ๒๑๔ ๒๑ ]

ผู้บอกภาษาคคนที่ ๔.๔ก "อีกสองคนก็ไปโรงเรียน"

[ ๒๖ ๑๔ ๓๓ ๓๔๑ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ]

ข. สัทลักษณะของ ว.๕ ที่มีการแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อย

ว.๕ ที่ปรากฏในระบบเสียงของผู้บอกภาษาในจุดที่ ๓, ๔, ๔.๔, ๖ และ ๘ มีการแปรเปลี่ยน ปรากฏเล็กน้อยระหว่าง ว.๕ ที่ปรากฏในระดับคำ และในระดับข้อความ ดังนี้

จุดที่ ๓ : ว.๕ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๓

ผู้บอกภาษา ๓ก ๓ข ๓ค ๓ง

ระดับคำ ๒๑๔ ๒๑๔, ๒๑๔ ๒๑๔, ๒๑๔ ๒๑๔, ๒๑๔

ระดับข้อความ ๒๑๔ ๒๑๔ ๒๑๔ ๒๑๔

ตัวอย่าง ผู้บอกภาษาคคนที่ ๓ก "เลิกทำนาก็ไปขายของ"

[ ๔๕๐ ๓๔ ๓๔ ๔๕๐ ๓๔ ๒๑๔ ๒๑๔ ]

ผู้บอกภาษาคคนที่ ๓ข "นำเงิน คอยเงิน"

[ ๓๕ ๒๑๔ ๓๓ ๒๑๔ ]



จุดที่ ๕ : ว.๕ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๕

ผู้บอกภาษา	๔ก	๔ข	๔ค	๔ง
ระคับคำ	๑๑๔	๑๑๕	๒๑๕	๒๑๕
ระคับข้อความ	๑๑๔	๑๑๕	๑๑๕	๑๑๕
ตัวอย่าง	ผู้บอกภาษาคนที่ ๔ก	"เขาก็กินน้ำไว้ทำอื่น"		

[ ๑๑๔ ๒๑๕ ๓๕ ๓๕ ๓๓ ๒๑ ]

ผู้บอกภาษาคนที่ ๔ง "ชอบาส่องเครื่อง"

[ ๓๕ ๓๓ ๑๑๔ ๕๕ ]

จุดที่ ๕.๘ : ว.๕ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๒ คน ของจุดที่ ๕.๘

ผู้บอกภาษา	๕.๘ก	๕.๘ข
ระคับคำ	๕๒๓, ๒๑๕	๓๒๕
ระคับข้อความ	๕๒๓	๕๒๓
ตัวอย่าง	ผู้บอกภาษาคนที่ ๕.๘ก	"ฉันไม่ได้ไป"

[ ๕๒๓ ๕๕ ๕๕ ๓๔๓ ]

ผู้บอกภาษาคนที่ ๕.๘ข "เสียงเรากาตามเค็ม"

[ ๕๒๓ ๓๔๓ ๓๔๓ ๓๔๓ ]

จุดที่ ๖ : ว.๕ ในระบบเสียงของผู้บอกภาษา ๓ คน ของจุดที่ ๖

ผู้บอกภาษา	๖ก	๖ข	๖ค
ระคับคำ	๓๑๕	๑๕	๑๑๕
ระคับข้อความ	๑๔, ๑๑๕	๑๔, ๑๑๕	๑๔, ๑๑๕
ตัวอย่าง	ผู้บอกภาษาคนที่ ๖ก	"ปลูกเดือนหก รอดฝน"	

[ ๑๒ ๓๓ ๑๑ ๓๓ ๑๑๕ ]

ผู้บอกภาษาคนที่ ๖ข "สองร้อยมีค รอดขาย"

[ ๑๔ ๓๕ ๕๕ ๕๕ ๑๑๕ ]



จุดที่ ๗ : ว.๕ ไน้ระบมเสีงงของผู้นอกภาษา ๔ คน ของจุดที่ ๗

ผู้นอกภาษา                    ๗ก                    ๗ค                    ๗ก                    ๗ง

ระกับกำ                    ๒๑๔                    ๒๑๔                    ๑๑๔                    ๓๒๔

ระกับชอความ            ๓ ๔, ๒๑, ๔๑            ๓๒๔, ๒๑๒, ๔๑            ๓๒๔, ๒๑๒, ๔๑            ๓๒๔, ๒๑๒, ๔๑

ตัวอย่าง    ผู้นอกภาษาคนที่ ๗ก    "ตอนออกถึงจะกิน สุบย เขา"

[ ๓๓ ๒๒ ๒๒ ๒๒ ๓๔๓ ๓๒๔ ๓๓ ]

ผู้นอกภาษาคนที่ ๗ข    "เมื่อสองสามวัน ผมมาตรวจ เขาว่าไม่มีอะไร"

[ ๕๕ ๒๒ ๒๒ ๓๓ ๔๑ ๓๓ ๒๒ ๓๒๔ ๕๕ ๕๕

๓๓ ๓๓ ๓๓ ]

## สรุป

จากที่กล่าวมาข้างต้น พบว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่มีการแปรเปลี่ยนของสัทลักษณะมากที่สุด ได้แก่ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๓ กล่าวคือ เมื่อปรากฏในระดับข้อความ สัทลักษณะของ ว.๓ ที่มีลักษณะของระดับเสียงสูง-สั้น-ตก เช่น เสียงวรรณยุกต์ ๔๕๑ และเสียงวรรณยุกต์ ๓๔๑ หรือเสียงวรรณยุกต์ ๔๔๑ ก็ตามจะเปลี่ยนเป็นเสียงวรรณยุกต์ ๕๕ ลักษณะดังกล่าวนี้ปรากฏในระบบเสียงของผู้ออกภาษา ๔ จุด คือ จุดที่ ๔, ๔.๒, ๕ และ ๘ ซึ่งนับว่าเป็นอัตราที่สูงมาก ค้นสังเกตเห็นว่าในภาษาไทยถิ่นราชบุรีที่พูดในบางท้องถิ่น ว.๓ มักเป็นเสียงวรรณยุกต์ ๕๕ เมื่อปรากฏในระดับข้อความ

หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่มีการแปรเปลี่ยนของสัทลักษณะน้อยที่สุด ได้แก่ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ ๔ ที่ปรากฏทั้งในพยางค์เป็น และพยางค์ค้ายสระเสียงสั้น สัทลักษณะที่ปรากฏยังคงรักษารูปเดิมไว้ กล่าวคือ ในพยางค์เป็น เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๓๕ และในพยางค์ค้ายสระเสียงสั้น เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๕๕

หน่วยเสียงวรรณยุกต์อื่น ๆ คือ ว.๑, ว.๒ และ ว.๕ มีการแปรเปลี่ยนทางสัทลักษณะปรากฏขึ้นเล็กน้อยเป็นส่วนมาก ลักษณะที่จัดว่าเป็นการแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อยนั้น สามารถสรุปได้เป็น ๓ ลักษณะ ดังนี้

๑. เป็นลักษณะของการลด หรือเพิ่มตัวแปรอิสระของเสียงวรรณยุกต์ที่มีสัทลักษณะใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์เดิม กล่าวคือ เดิมในคำดังกล่าวเมื่อปรากฏในระดับคำ อาจมีหรือไม่มีตัวแปรอิสระ และเมื่อปรากฏในระดับข้อความตัวแปรอิสระจะปรากฏขึ้นหรือลหายไป

๒. เป็นลักษณะของการรวมเสียงวรรณยุกต์ที่เคยปรากฏในผู้ออกภาษาแต่ละคน มาปรากฏแบบแปรอิสระกันในระบบเสียงของผู้ออกภาษาทุกคนของจุดหนึ่ง ตัวอย่างเช่น ว.๓ ในระดับคำของผู้ออกภาษาคคนที่ ๒ก เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๔๕๒2 และผู้ออกภาษาคคนที่ ๒ข และ ๒ค เป็นเสียงวรรณยุกต์ ๓๔๑2 เมื่อปรากฏในระดับข้อความ ผู้ออกภาษาทุกคนของจุดที่ ๒ จะมีการใช้เสียงวรรณยุกต์ดังกล่าวข้างต้นทั้งสองเสียงปรากฏแบบแปรอิสระกันในระบบเสียงของตน เป็นต้น

๓. เป็นการแปรเปลี่ยนไปเล็กน้อยในลักษณะการขึ้นลงของระดับเสียง เช่น เดิมเคยเป็นเสียงวรรณยุกต์ ๔๔๑ ในระดับคำ และกลายมาเป็นเสียงวรรณยุกต์ ๔๕๑ ในระดับข้อความ เป็นต้น